

Sygn. akt II K 902/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Rytych

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim W. D., A. K., W. P.

po rozpoznaniu w dniach: 17.04.2018 r., 03.07.2018 r., 22.08.2018 r., 18.10.2018 r.

sprawy:

P. W.

syna J. i T. z domu W.

urodzonego w dniu (...) w T.

oskarżonego o to, że:

W okresie od 01 czerwca 2014 roku do 16 listopada 2015 roku, w W., gm. T. M., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie byłej żony M. W. (1) oraz synów B. i S. rodz. W., w tym od płacenia na ich rzecz alimentów i tak:

- w okresie od 01 czerwca 2014 roku do 16 listopada 2015 roku w kwocie po 300 złotych miesięcznie na rzecz M. W. (1), zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. w dniu 24 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt IIIRC 3/13,
- w okresie od 01 października 2014 roku do 16 listopada 2015 roku w kwocie po 500 złotych miesięcznie na rzecz B. W. i po 400 złotych miesięcznie na rzecz S. W., zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w dniu 19 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt IC 1098/10,

przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

1. oskarżonego **P. W.** w miejsce zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku, w W., gm. T. M., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie byłej żony M. W. (1) oraz synów B. W. i S. W., w tym od płacenia na ich rzecz alimentów w kwocie po 300 złotych miesięcznie na rzecz M. W. (1), zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. w dniu 24 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt IIIRC 3/13, zaś w kwocie po 500 złotych miesięcznie na rzecz B. W. i po 400 złotych miesięcznie na rzecz S. W., zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 19 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt IC 1098/10, przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 16 listopada 2015 roku i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k., art. 34 § 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. wymierza

mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego **P. W.** do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletnich synów B. W. i S. W.;

3. zwalnia oskarżonego **P. W.** od opłaty, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 902/16

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim postawił oskarżonemu P. W. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że :

- W okresie od 01 czerwca 2014 roku do 16 listopada 2015 roku, w W., gm. T. M., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie byłej żony M. W. (1) oraz synów B. i S. rodz. W., w tym od płacenia na ich rzecz alimentów i tak:

w okresie od 01 czerwca 2014 roku do 16 listopada 2015 roku w kwocie po 300 złotych miesięcznie na rzecz M. W. (1), zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. w dniu 24 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt III RC 3/13,

w okresie od 01 października 2014 roku do 16 listopada 2015 roku w kwocie po 500 złotych miesięcznie na rzecz B. W. i po 400 złotych miesięcznie na rzecz S. W., zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. w dniu 19 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt IC 1098/10,

przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to jest czynu określonego w art. 209 § 1 k.k.

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. W. – lat 17 i S. W. – lat 15 są dziećmi pochodzącymi ze związku małżeńskiego M. W. (1) i P. W., którzy zawarli związek małżeński w dniu 4 września 1999 roku.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. W. – k. 37-38 akt PR 1 Ds. 809.2016, k. 234v.-236 akt II K 902/16

zeznania świadka M. W. (1) – k. 8-10 akt PR 1 Ds. 809.2016, k.236-237v. akt II K 902/16

odpis wyroku w sprawie I C 1098/10 – k. 18 akt PR 1 Ds. 809.2016)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19.10.2011 r. w sprawie I C 1098/10 rozwiązano przez rozwód związek małżeński P. W. i M. W. (1) z winy P. W., zaś wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi B. W. i S. W. powierzono matce ustalając miejsce ich pobytu przy matce M. W. (1). Nadto, ograniczono władzę rodzicielską P. W. nad małoletnimi dziećmi do współdecydowania o istotnych sprawach dzieci takich jak: kwestie wyboru szkół, leczenia w poważnych schorzeniach, wypoczynku oraz do odwiedzania dzieci w terminach uzgodnionych między rodzicami. Dodatkowo, obowiązkiem wychowania i utrzymania małoletnich dzieci stron obciążono oboje rodziców i w związku z tym P. W. został zobowiązany do płacenia na rzecz małoletniego B. W. tytułem alimentów kwoty 500 złotych miesięcznie płatnych do rąk matki M. W. (1) do 10-go dnia każdego miesiąca oraz do płacenia na rzecz małoletniego S. W. tytułem alimentów kwoty 400 złotych miesięcznie płatnych do rąk matki M. W. (1) do 10-go dnia każdego miesiąca.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 24.04.2013 r. w sprawie III RC 3/13 P. W. został zobowiązany do płacenia na rzecz M. W. (1) tytułem alimentów kwoty 300 złotych miesięcznie płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca

(wyrok w sprawie I C 1098/10 – k. 15 akt PR 1 Ds. 809.2016

wyrok w sprawie III RC 3/13 – k. 18 akt PR 1 Ds. 809.2016)

P. W. od około 2013 roku mieszka z konkubiną P. K., która nie pracuje i z którą ma syna w wieku 3 lat. Zamieszkują w domu konkubiny w W.. W maju 2014 roku P. W. sprzedał ziemię za 30.000 złotych. P. W. od sierpnia 2014 roku prowadził działalność gospodarczą, miał sklep przez ok. 1,5 roku i zatrudniał pracownicę. W 2014 roku z prowadzonej działalności osiągnął dochód w wysokości 16.564,38 złotych, zaś w 2015 roku osiągnął dochód w kwocie 50.739,32 złote. B. W. i S. W. chodzili do szkoły w W., idąc do szkoły bądź wracając ze szkoły przechodzili obok sklepu i czasami widywały się z P. W., kiedy nie był pijany. (...) nie odwiedzali P. W. w domu, czasami widywali go w sklepie. P. W. dawał dzieciom lody latem. Dzieci miały zbierane pieniądze na rowery, a P. W. im dołożył po 200-300 zł. na każdy rower. Ponadto, zakupił książki w dniu 31 sierpnia 2015 roku za kwotę 393,60 złotych. Jeden rower dla S. był zakupiony w 2017r., a dla tego starszego B., to mogło być w 2015, 2016r.

Od października 2013 roku M. W. (1) zamieszkuje w T., wynajmuje mieszkanie. M. W. (1) pracuje w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w T. i obecnie zarabia 2100 złotych, a w okresie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku uzyskiwała wynagrodzenie netto: X. 2014 r. - 2475,57 złotych, XI. 2014 r. - 2574,86 złotych, XII. 2014 r. - 3126,77 złotych, I. 2015 r. - 4048,03 złotych, II. 2015 r. - 1835,96 złotych, III. 2015 r. - 1912,88 złotych, IV. 2015 r. - 1845,50 złotych, V. 2015 r. - 1879,19 złotych, VI. 2015 r. - 1925,96 złotych, VII. 2015 r. - 1885,74 złotych, VIII. 2015 r. - 1859,58 złotych, IX. 2015 r. - 1925,96 złotych, X. 2015 r. - 1925,96 złotych, XI. 2015 r. - 2408,35 złotych. Nie miała innych źródeł dochodów. Nie było wtedy 500+, miała zasiłek rodzinny na chłopców było to ok. 124 złote. Młodszy syn jest niepełnosprawny i ma na niego zasiłek pielęgnacyjny. Syn jest po zabiegu operacyjnym lewego oka w 2012 roku z powodu zez. Obecnie ma okulary, ma astygmatyzm, nadwzroczność i ma wadę wzroku +9 dioprii. Leczony jest w poradni na NFZ, ale okulary dla niego kosztują 600 złotych i zmieniane są raz do roku, drugi syn jest zdrowy. Ten starszy natomiast od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku był leczony alergicznie na fundusz. W tamtym okresie dzieci w ogóle nie wyjeżdżały, nie było takiej możliwości.

M. W. (1) nie wyjeżdża na wczasy, syn starszy należy do klubu sportowego, gra w siatkę, wyjeżdżają na turnieje, sparingi na dwa dni. Jest opłata stała klubowa, należy tam od ok. 6 lat. Opłata stała miesięczna jest 50 zł., plus stała opłata roczna 200 zł. Jak wyjeżdża, to M. W. (1) musi mu dać dodatkowo pieniądze, bo wyjazdy nie są płatne. Starszy syn do roku wyjeżdża co roku na dwutygodniowe obozy płatne ok. 900 złotych i jest uczniem szkoły wojskowej. Dzieci od P. W. pieniędzy nie wołają, bo przyzwyczaiły się, że to M. W. (2) daje im pieniądze.

Obowiązek alimentacyjny na M. W. (1) dotychczas nie wygasł. Gdyby nie pomoc rodziny M. W. (1) nie byłaby w stanie utrzymać się ze swojego dochodu z dziećmi. Jak są święta, to od rodziny dostaje pieniądze. P. W. w okresie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku dokonał tylko dwóch wpłat w dniach: 16 lutego 2015 roku w kwocie 500 złotych i 16 kwietnia 2015 roku w kwocie 200 złotych, przy czym dokonał je w sprawie Kmp 42/11 to jest w sprawie egzekucyjnej z wniosku B. W. i S. W.. Wcześniej, kiedy płacił alimenty to każdą kwotę, którą przekazywał M. W. (1) to ona potwierdzała, że pobiera taką kwotę. P. W. nie płacił alimentów na bieżąco. M. W. (1) nie brała pieniędzy bez potwierdzenia.

M. W. (1) korzystała z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w T. zasiłków celowych na zakup artykułów żywnościowych w sierpniu 2015 roku w kwocie 200 złotych, w październiku 2015 roku w kwocie 200 złotych, w listopadzie 2015 roku w kwocie 200 złotych, w grudniu 2015 roku w kwocie 300 złotych. Nigdy nie korzystała z pomocy w (...)ie. Z funduszu alimentacyjnego korzystała w 2012 roku. W tym okresie objętym zarzutem alimenty z funduszu nie były wypłacane, bo nie kwalifikowała się do tego. Kryterium dochodowe przy funduszu jest 721 złotych. Posiadam

1 ha ziemi. Do tego dochodu ten 1 ha też się wlicza, dzierżawi go bratu nieodpłatnie. Jest współwłaścicielem tej ziemi z siostrą.

(częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. W. – k. 37-38 akt PR 1 Ds. 809.2016, k. 234v.-236 akt II K 902/16

częściowo zeznania świadka M. W. (1) – k. 8-10 akt PR 1 Ds. 809.2016, k.236-237v. akt II K 902/16

informacja z MOPS w T. – k. 24, k. 26 akt PR 1 Ds. 809.2016; k. 295, k. 341 akt II K 902/16

informacja z (...) w T. – k. 30 akt PR 1 Ds. 809.2016; k. 332 akt II K 902/16

odpis wyroku w sprawie II Ca 837/16 wraz z uzasadnieniem – k. 215-219 akt II K 902/16

informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej wraz z kartą rozliczeniową – k. 12-14 akt PR 1 Ds. 809.2016

dowody wpłat przekazane przez P. W. – k. 40 akt PR 1 Ds. 809.2016; k. 52-60, k. 70-78, k. 252-259 akt II K 902/16

informacja o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej – k. 248-251 akt II K 902/16

pismo P. W. z załącznikiem – k. 306-307 akt II K 902/16

pismo M. W. (1) – k. 325-326 akt II K 902/16

postanowienie – k. 374-375, k. 378, k. 381 akt II K 902/16)

P. W. od dnia 28 lipca 1999 roku do dnia 17 listopada 2015 roku nie był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w T. jako osoba bezrobotna, natomiast uzyskał status osoby bezrobotnej bez prawa do zasiłku od dnia 17 listopada 2015 roku, a obecnie jest osobą bezrobotną niezarejestrowaną jako osoba bezrobotna. P. W. nie korzystał z pomocy społecznej z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w T..

(informacja z PUP w T. – k. 19-22 akt PR 1 Ds. 809.2016

informacja z MOPS w T. – k. 24 akt PR 1 Ds. 809.2016

decyzje – k. 19, k. 62-63, k. 80-81 akt II K 902/16)

Na powstałą skutek zachowania **P. W.** zaległość w sprawie Kmp 20/16 (uprzednio Kmp 29/13) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim na dzień 21 września 2016 roku złożyła się kwota 8.400 złotych stanowiąca alimenty zaległe dla wierzyciela M. W. (1) i kwota 644,98 złotych stanowiąca odsetki zaległe dla wierzyciela M. W. (1).

(informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej wraz z kartą rozliczeniową – k. 12-14 akt PR 1 Ds. 809.2016

zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat – k. 3-5 akt PR 1 Ds. 809.2016)

Na powstałą skutek zachowania **P. W.** zaległość w sprawie Kmp 62/15 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim na dzień 21 września 2016 roku złożyła się kwota 21.300 złotych stanowiąca alimenty zaległe dla wierzycieli B. W. i S. W. reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego M. W. (1) i kwota 644,98 złotych stanowiąca odsetki zaległe dla wierzyciela.

(informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej wraz z kartą rozliczeniową – k. 16-17 akt PR 1 Ds. 809.2016)

P. W. posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu technik mechanik pojazdów samochodowych, bezrobotny, nie zarejestrowany jako osoba bezrobotna, utrzymuje się z prac dorywczych – prace porządkowe, dochód miesięczny 300-400 złotych miesięcznie, pomaga mu finansowo jego partnerka, z którą zamieszkuje. Posiada na utrzymaniu czwórkę dzieci w wieku 17, 15, 13 i 3 lata, posiada alimenty na chłopców 1080 złotych, zamieszkuje z nim syn w wieku

3 lat, którego też posiada na utrzymaniu. Posiada nieruchomość, która stanowi jego własność działka o pow. 2500 m2, dom o pow. ok. 150 m2. Był leczony neurologicznie i odwykowo, nie leczony psychologicznie, psychiatrycznie.

(dane osobopoznawcze – k. 41 akt PR 1 Ds. 809.2016, k. 234v.-235 akt II K 902/16

decyzja – k. 61, k. 79 akt II K 902/16)

P. W. był uprzednio karany.

(dane o karalności – k. 33-35 akt PR 1 Ds. 809.2016

dane o karalności – k. 15-16 akt II K 902/16

odpis aktu oskarżenia – k. 116-118 akt II K 902/16

odpis wyroku w sprawie II W 411/17 – k. 118 akt II K 902/16

odpis wyroku w sprawie II K 507/13 – k. 207-208 akt II K 902/16

odpis wyroku w sprawie IV Ka 497/14 – k. 213-214 akt II K 902/16)

U **P. W.** nie stwierdzono objawów choroby psychicznej ani cech upośledzenia umysłowego. Natomiast stwierdzono uzależnienie od alkoholu obecnie w okresie abstynencji, zaś nie stwierdzono uzależnienia od narkotyków. W czasie dokonywania zarzucanego mu czynu **P. W.** miał zachowaną zarówno zdolność rozumienia znaczenia czynu, jak i możliwość pokierowania swoim postępowaniem.

(opinia sądowo – psychiatryczna k. 170 akt II K 902/16

opinia sądowo – psychiatryczna – k. 114-115 akt II K 902/16

dokumenty nadesłane przez oskarżonego **P. W.** – k. 153-163 akt II K 902/16)

Oskarżony **P. W.** w swoich wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym w dniu 15.11.2016 r. stwierdził, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu czyli do tego, że uporczywie uchylał się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz byłej żony i synów.

W postępowaniu na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 roku oskarżony **P. W.** wyjaśnił, że uporczywie się nie uchylał się od tego, przed świętami wpłacił na chłopców alimenty w 2017r. Przeciwko **M. W.** (1) jest prowadzona sprawa bodajże o fałszywe zeznania z jego wniosku. Te fałszywe zeznania miały być w całym okresie postępowania. Prowadzone są czynności wyjaśniające. Nie jest to prawdą, że uchylał się od płacenia alimentów w tym okresie. Chłopcom w tym czasie kupił rowery. Nie pamięta, kiedy to było, to były używane rowery. Kupił im, bo nie mieli. Na żonę nie będzie płacił, bo nie jest kulawa. Nie pamięta, czy płacił alimenty na żonę. Były płacone alimenty na żonę. To było w momencie, kiedy sprzedał ziemię, mogło to być w 2014r. Nie pamięta, czy na początku, w połowie, czy pod koniec roku. Jeżeli był w stanie, to na pewno w tym czasie płacił alimenty. Nie pamięta, kiedy zamknął działalność. Mogło to być 2, 2 i pół, do trzech lat, jak zamknął działalność. Prowadził sklep spożywczy. Po zamknięciu działalności gospodarczej był zarejestrowany jako bezrobotny, utrzymywał się z prac dorywczych. Były to prace porządkowe. Nie pamięta, do kiedy był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Obecnie nie toczą się przeciwko niemu postępowania egzekucyjne. Nie ma egzekucji alimentów. Nie przychodzą żadne wezwania od komornika, odbiera korespondencję. Z nim zamieszkuje syn w wieku 3 lat i partnerka, która ma też troje dzieci z poprzedniego związku. To dziecko w wieku trzech lat ma z partnerką. Zamieszkali, kiedy była w ciąży. Wnosi o uniewinnienie. W maju 2014r. sprzedał ziemię za kwotę 30.000 zł. O. sklep spożywczy w sierpniu 2014r. w W.. Płacił wtedy alimenty na dzieci. Nie jest w stanie wskazać w jakiej kwocie, bo to było kilka lat temu. Sklep istniał 2 lata. Z tych 30.000 zł. przekazał, nie pamięta dokładnie ile. W tym czasie, jak tylko spóźniał się z alimentami, to **M. W.** (1) nasyłała na niego komornika. Ta ziemia to był odrębny majątek. Miał wtedy zaległości u komornika u **M.** Ta kwota, to było ok. 5000 zł., którą przekazał **M.** jako zaległe alimenty. Przekazał

do rąk własnych M. za potwierdzeniem. Ta kwota wyrównała ówczesne zaległości. Ze sklepu były dochody, tylko, że wziął pożyczkę w P., dwa razy po jakieś 4000-5000 zł. Jedną pożyczkę spłacił, a drugiej nie spłacił, obecnie jest to zaległość ok. 10.000 zł. Nie pamięta, jak sytuacja wyglądała z tymi pożyczkami, chciał ten sklep otworzyć, żeby działał. Był jakiś dochód z tego sklepu, ale dochodu nie było widać, bo pieniądze były cały czas w obiegu. Wtedy chłopcy mogli przychodzić, dostawali lody. W tamtym czasie, wie, że jeśli były zaległości, to spóźniał się, płacił pieniądze M., osobiście płacił je do ręki. Ma potwierdzenia wpłat za okres objęty zarzutem. Chciałaby zaznaczyć, że w pewnym momencie M. pobierała alimenty z funduszu, ponadto przy egzekucji z nieruchomości wystąpiła trzeci raz o tą samą kwotę. Obecnie ta nieruchomość nie jest zajęta przez komornika, ale stoi i niszczeje. M. z tego pracuje w MOPS i wtedy też pracowała, ale nie jest w stanie określić ile wtedy mogła zarabiać, gdyż do każdego postępowania w Sądzie przynosiła inne zaświadczenia. Kiedy prowadził sklep, to bardzo często była w sklepie, nawet dwa razy w tygodniu, upominając go, żeby wpłacał pieniądze i wysyłała sms. Obroty były duże. Ma PIT za 2014 i 2015r. Nie jest w stanie powiedzieć jakie kwoty miał dochodów. W czasie objętym zarzutem chłopcy nie skarżyli się, że nie mają się w co ubrać, co jeść. Jak miał sklep to mogli przychodzić po coś do jedzenia, np. słodycze, napoje. Z własnej inicjatywy kupił rowery dla synów. Nie kupował samochodów, motorów w tym czasie. Nie ma za co zrobić prawa jazdy, nie wyjeżdżał na wczasy. Czasami miał jakieś pieniądze, śmieszne kwoty, jeśli były urodziny to dostawały pieniądze i na święta też. Wtedy miał dobry kontakt z synami. Z pół roku nie widział się z S., nie zna przyczyny, a z B. widział się w Święta Bożego Narodzenia 2017r. Widział się tylko z nim. Partnerka nie pracuje. Nazywa się P. K.. Ma ziemię, ale ta ziemia jest w dzierżawie, ale nie wie czy odpłatnie, czy nieodpłatnie. Nie ma pewności, czy to są wszystkie dowody wpłat. W związku ze sprawą o podział majątku, Sąd nakazał wpłacać na rzecz M. jakąś kwotę, to było chyba w 2013 albo 2014r. W momencie, kiedy zostało wydane postanowienie, że ma jej wpłacić, a ona miała spłacać kredyt. Było wpłacone 1000 zł. i przyszło do pismo z G. Banku, że nie jest płacone. Zadzwonił do niej, dlaczego nie wpłaciła na kredyt, odpowiedziała, że jej się nie chce. To postanowienie o podział majątku jest prawomocne, wniósł o wznowienie tej sprawy. Nic nie wpłacił na rzecz M., ona nic nie powinna dostać. M. miała tylko udział w domu, w trakcie małżeństwa powstał.

(wyjaśnienia oskarżonego P. W. – k. 37-38 akt PR 1 Ds. 809.2016, k. 234v.-236 akt II K 902/16)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie nieosobowy materiał dowodowy w postaci dokumentów przekazanych przez instytucje, w tym przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w T., Gminny Ośrodek Pomocy (...) w T. i Powiatowy Urząd Pracy w T., oraz pochodzących od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim, a także dokumentów z Urzędu Skarbowego w T. (przekazanych przez oskarżonego), w postaci danych o karalności, danych osobopoznawczych, dowodów wpłat, orzeczeń sądowych, opinii sądowo – psychiatrycznych, nie budzi wątpliwości w zakresie wiarygodności i rzetelności zawartych w nich informacji.

Za wiarygodne w zakresie w jakim okazały się istotne dla sprawy uznane zostały zeznania świadka **M. W. (1)** wobec faktu, że zyskały one potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach, a ich treść nie pozostaje w sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym.

Wyjaśnienia oskarżonego **P. W.** Sąd uznał za wiarygodne w zakresie mającym istotne znaczenie dla niniejszego postępowania i znajdującym potwierdzenie w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym, a w pozostałej części uznał je za obraną linię obrony zmierzającą do uwolnienia od odpowiedzialności karnej za inkryminowany mu czyn, ewentualnie do umniejszenia stopnia jego zawinienia.

Zgodnie z treścią art. 209 § 1 k.k. kto uporczywie uchyla się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Określone w cytowanym przepisie znamiona przestępstwa niealimentacji sformułowane są w sposób klarowny. Chodzi o ustalenie, czy oskarżony w okresie objętym zarzutem uchylał się od ciążącego na nim ustawowego obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie dziecka, czy było to uchylanie się

uporczywe i czy następstwem tego zachowania stało się narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W aspekcie powyższego, analizując znamiona strony przedmiotowej czynu zabronionego określonego w art. 209 § 1 k.k., należy wyjść od tego, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 09.06.1976 r., VI KZP 13/75, opubl. OSNKW 1976/7-8/86), że sam fakt niewykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 209 § 1 kk, nie jest równoznaczny z uchylaniem się od niego. Jeżeli istnieje podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 k.k., należy zawsze zbadać przede wszystkim przyczyny niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego przez domniemanego sprawcę, które może również zdarzyć się niekiedy z powodów obiektywnych (np. ciężka choroba). Nie wystarczy bowiem samo ustalenie, że oskarżony nie płacił alimentów, do których łożenia był zobowiązany, lecz konieczne jest ustalenie, że od tego obowiązku uchylał się, i to uporczywie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27.02.1996 r., II KRN 200/95, opubl. Prok. i Pr. 1996, nr 10, poz. 8, dodatek).

Podkreślić należy, iż obowiązek alimentacyjny rodzica względem dziecka, to obowiązek moralny, ale i ustawowy. Przy czym, obowiązek oskarżonego **P. W.** wobec synów został skonkretyzowany na określone kwoty mocą orzeczenia sądownego, podobnie jak obowiązek alimentacyjny na rzecz byłej żony.

Obowiązkiem moralnym i prawnym każdego z rodziców jest podzielenie się z dzieckiem każdymi dochodami, nawet skromnymi. Tylko takie zachowanie stanowi należyte wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, przejawiającego się m. in. na dostarczaniu dziecku, które nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać środków utrzymania. Obowiązek ten nie może być całkowicie scedowany na jednego z rodziców, z czym faktycznie mamy do czynienia w okresach wskazanych wyrokiem Sądu w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie na gruncie przedmiotowej sprawy mamy do czynienia z obowiązkiem alimentacyjnym na rzecz byłej żony M. W. (1), który określono w wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w dniu 24 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt IIIRC 3/13.

Znamieniem strony podmiotowej przestępstwa spenalizowanego w art. 209 § 1 k.k. jest umyślność, przez ograniczenie jej do umyślności tylko w postaci zamiaru bezpośredniego. Uporczywość jest znamieniem obiektywno – subiektywnym, albowiem określa zarówno postępowanie sprawcy, jak i jego nastawienie psychiczne. Pojęcie uporczywości zawiera zarówno wielokrotność uchylania się od wykonania powinności, jak i świadomość niweczenia tym możliwości osiągnięcia stanu założonego przez prawo (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13.12.2000 r., II AKz 289/00, KZS 2000, nr 12, poz. 28). Przystępstwo z art. 209 § 1 k.k. zachodzi między innymi wtedy, gdy uchylenie się od obowiązku alimentacyjnego jest uporczywe, tzn. trwa dłuższy czas, a ponadto, sprawca, mając możliwość łożenia na utrzymanie osoby najbliższej, nie czyni tego, wykazując tym samym złą wolę.

Nie wystarczy ustalenie, że oskarżony nie płacił alimentów przez kilkanaście miesięcy, choć w tym czasie uzyskiwał dochody. Należy natomiast wykazać oskarżonemu, że z powyższych dochodów mógł chociaż część (po odliczeniu kosztów własnego utrzymania) przeznaczyć na spłatę alimentów albo też miał możliwość osiągania wyższych dochodów, czego z przyczyn od siebie zależnych nie czynił (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18.01.2001 r., II AKa 241/00, opubl. Prok. i Pr. 2002, nr 9, poz. 20, dodatek). Uporczywe uchylanie się oznacza zatem długotrwałe postępowanie nacechowane nieustępliwością.

Natomiast pojęcie uchylanie się oznacza umyślne niewykonywanie tego, co się powinno i może wykonywać. Bowiem w pojęciu "uchyla się" mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Jeżeli już samo znamię uchylania się przesądza o umyślności przestępstwa niealimentacji, to występujące jednocześnie znamię uporczywości musi nadawać umyślności dodatkową treść. (...) uchylanie się oznacza natomiast długotrwałe postępowanie nacechowane uporem i nieustępliwością. Przejawem tego nastawienia psychicznego bywa porzucenie pracy lub zmiana na gorzej płatną. Z drugiej strony przejawem uporczywości jest trwanie takiego stanu rzeczy przez dłuższy czas. (patrz uchwała Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 roku VI KZP 13/75, LEX). Zatem, nie można poprzestać na ustaleniu

tylko zamiaru ewentualnego sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.11.1970 r., V KRN 437/70, OSNKW 1971, nr 3, poz. 37).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy, w ocenie Sądu, oskarżony **P. W.** dopuścił się przestępstwa niealimentacji. Przy czym, nieznacznej modyfikacji podlegał czasokres przypisanego mu przestępstwa. Przede wszystkim, podkreślić należy, iż okres niealimentacji przyjęty przez Sąd w niniejszej sprawie posiada cechę trwałości, gdyż oskarżony niełożył na utrzymanie synów oraz byłej żony **od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku**. Nadto, zdaniem Sądu **P. W.** nie płacił alimentów mając obiektywną możliwość ich płacenia. Tym bardziej, że w tym okresie zamieszkiwał z konkubiną, z którą ma syna w wieku 3 lat, a jego konkubina nie pracuje i ma troje dzieci z poprzedniego związku. Zważywszy zaś na jego wiek wskazać należy, iż znamionnym jest, że niepłacenie alimentów na rzecz synów B. W. i S. W. oraz M. W. (1) zbiegło się ewidentnie w czasie z pojawieniem się kolejnego potomka oskarżonego. W przedmiotowej sprawie oskarżony **P. W.** na podstawie orzeczeń sądowych zobowiązany był do comiesięcznego łożenia alimentów na rzecz swoich synów B. W. i S. W. oraz M. W. (1). Spoczywającego na nim obowiązku był świadomy. Wprost na rozprawie sądowej w dniu 17 kwietnia 2018 roku oświadczył, że „na żonę nie będzie płacił, bo nie jest kulawa”.

Oskarżony w okresie objętym zarzutem prowadził sklep spożywczy, przy czym sam przyznał, że obroty były duże, a złożone przez niego dokumenty z Urzędu Skarbowego w T. wprost potwierdzają, że osiągał dochody, zarówno w 2014 roku, jak i w 2015 roku. Nie ulega jednak wątpliwości, że działalność powyższą oskarżony prowadził przez okres około 2 lat (jak sam przyznał) i w tym czasie miał też zatrudnionego pracownika. A zatem, jeśli stać go było zatrudnić inną osobę i ponosić koszty jej utrzymania to brak podstaw do uznania, że przedmiotowy sklep nie przynosił dochodów. Jednocześnie bezspornie w okresie wskazanym w czynie przypisanym oskarżony nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Postępowanie dowodowe nie wykazało natomiast takich okoliczności natury obiektywnej (np. choroba, pobyt w izolacji penitencjarnej) występujących oczywiście w okresie objętym zarzutem, które uniemożliwiłyby oskarżonemu **P. W.** wywiązanie się z obowiązku alimentacyjnego w sytuacji prowadzenia własnej działalności gospodarczej, co usprawiedliwiłoby zaniechanie łożenia na utrzymanie dzieci i żony. Tym bardziej, że jak twierdzi zamieszkiwał z konkubiną, która nie pracuje i ma nadto na utrzymaniu dzieci z poprzedniego związku oraz wspólne z oskarżonym. Zupełnie niewiarygodne jest też twierdzenie oskarżonego, jakoby prowadząc wspólne gospodarstwo domowe z konkubiną nie miał wiedzy, czy P. K. wydzierżawia ziemię odpłatnie, czy nieodpłatnie. Oczywiście nie ma podstaw, by nie wierzyć oskarżonemu, że synowie B. W. i S. W. przychodzili do jego sklepu i dostawali napoje oraz słodycze, czy też, że dołożył się do zakupu rowerów, czy też podręczników szkolnych. Przekonuje też twierdzenie, że chłopcy się nie skarżyli, nie mówili, jakoby im brakowało na jedzenie i ubranie. Niemniej jednak, faktem jest, że to nie zwalnia oskarżonego od odpowiedzialności za jego własne zaniechania w świadczeniu alimentacyjnym na rzecz dzieci. W ocenie Sądu brak jest obiektywnych dowodów na to, że **P. W.** w okresie mu przypisanym realizował obowiązek alimentacyjny na rzecz dzieci i żony poprzez wpłaty gotówkowe.

Mimo zatem zapewniania przez M. W. (1) środków na utrzymanie swoje i swoich synów, na oskarżonym **P. W.** w dalszym ciągu spoczywa prawny, a wobec dzieci również moralny obowiązek łożenia na ich utrzymanie oraz troski o wychowanie synów. Podnieść należy, że potrzeby życiowe dzieci należy rozumieć szeroko, tzn. zawierają się w nich potrzeby w zakresie leczenia, edukacji i rozwijania zainteresowań dziecka adekwatne do wieku dziecka, jego zainteresowań.

Przy czym stwierdzić należy, że **P. W.** był zobowiązany do uzyskiwania dochodów, które pozwalałyby na wywiązanie się z obowiązku alimentacyjnego. W tym miejscu podkreślić należy, iż oskarżony usilnie próbował wykazać, że powstałe zadłużenia i brak możliwości uzyskiwania wyższych dochodów przyczynił się do niepłacenia alimentów. Tymczasem M. W. (1) musiała zapewnić synom środki na wyżywienie, ubranie, edukację i rozrywki.

Obowiązkiem prawnym, ale i moralnym każdego z rodziców jest dzielenie się z dzieckiem każdymi dochodami, nawet skromnymi. Tylko bowiem takie zachowanie stanowi należyte wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego,

przejawiającego się m. in. na dostarczeniu dziecku, które nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać środków utrzymania (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2000 roku, I CKN 1077/99, LEX). Obowiązek ten nie może być przerzucony na jednego z rodziców, z czym rzeczywiście mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie może również budzić wątpliwości, że oskarżony **P. W.** nie płacąc alimentów na rzecz swoich synów oraz byłej żony, naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Cały ciężar wychowania i utrzymania B. W. i S. W. spoczywał wszak na ich matce, która z pomocą najbliższej rodziny starała się zapewnić dzieciom i sobie samej niezbędne środki utrzymania. Należy wyraźnie podkreślić, że nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia potrzeb życiowych fakt, że potrzeby uprawnionego zaspokaja osoba nieobciążona takim obowiązkiem, czy też otrzymywanie świadczeń ze strony organów pomocy społecznej (patrz uchwała Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 roku VI KZP 13/75, LEX). **Tak więc nawet zaspokajanie podstawowych potrzeb życiowych uprawnionych kosztem osoby współzobowiązanej (matki) albo przez inne podmioty nie wyłącza odpowiedzialności karnej oskarżonego** (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 1987 roku w sprawie sygn. akt V KRN 54/87, LEX). Na nim bowiem (oskarżonym) w dalszym ciągu spoczywa prawny i moralny obowiązek łżenia na utrzymanie synów oraz troski o jego wychowanie. Wprawdzie nie ma tu sytuacji skrajnej nędzy, która zagrażałaby biologicznej egzystencji, lecz podstawowe potrzeby życiowe należy rozumieć szerzej. Potrzeby te obejmują nie tylko żywność, odzież, leki, lecz również – adekwatne do wieku dziecka, jego zainteresowań i potrzeb – spełnianie potrzeb w zakresie edukacji i rozwijania zainteresowań dziecka. (patrz uchwała Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 roku VI KZP 13/75, LEX).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd dokonując niezbędnych modyfikacji w opisie czynu ostatecznie uznał oskarżonego **P. W.** za winnego w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia tego, że **w** okresie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku, w W., gm. T. M., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie byłej żony M. W. (1) oraz synów B. W. i S. W., w tym od płacenia na ich rzecz alimentów w kwocie po 300 złotych miesięcznie na rzecz M. W. (1), zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. w dniu 24 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt IIIRC 3/13, zaś w kwocie po 500 złotych miesięcznie na rzecz B. W. i po 400 złotych miesięcznie na rzecz S. W., zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 19 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt IC 1098/10, przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych **potrzeb życiowych, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 209 § 1 k.k.**

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego **P. W.** wyczerpuje znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 209 § 1 k.k., mając na uwadze okoliczności popełnienia w/w czynu.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, iż oskarżony **P. W.** dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Przypisane zaś oskarżonemu czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, w ocenie Sądu, przypisany oskarżonemu czyn był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy. Stwierdzenie to jest w pełni uzasadnione w świetle orzeczenia sądowo – psychiatrycznego dotyczącego oskarżonego. Wszak z pisemnej opinii biegłych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wynika, że oskarżony nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Wprawdzie stwierdzono u niego uzależnienia od alkoholu, ale nie stwierdzono uzależnienia od narkotyków. Jednocześnie z opinii biegłych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wynika, że oskarżony w czasie czynu rozumiał jego znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. W ocenie Sądu opinia ta jest jasna, pełna, kompletna i nie zawiera sprzeczności, a także spełnia wszystkie wymogi, o jakich mowa w treści art. 201 k.p.k. Nadto, pochodzi od osób fachowych i bezstronnych niezainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu. Ponadto, w ocenie Sądu, przypisany oskarżonemu **P. W.** czyn był bezprawny, a

stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy. Bowiem czyn oskarżonego charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Niewątpliwie na gruncie analizowanej sprawy należało zwrócić także szczególną uwagę na fakt, iż czyn oskarżonego **P. W.** został popełniony od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia 29 stycznia 2014 roku, **od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku**. W tym stanie rzeczy, konieczne było skonfrontowanie regulacji prawnych odnoszących się do zdarzeń będącego przedmiotem osądu, obowiązujących zarówno w chwili popełnienia czynów zabronionych, jak i w momencie orzekania. Zadaniem Sądu była zatem ocena całokształtu konsekwencji prawnych wynikających dla sprawcy z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw. Ustawą "względniejszą dla sprawcy" w rozumieniu dyrektywy wypływającej z art. 4 § 1 k.k. jest ta ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie, po uprzedniej wszechstronnej ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw, przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje. Decydują o tym różne kryteria, przykładowo: surowość ustawowego zagrożenia karą, okres przedawnienia, możliwość stosowania kontratypu, nadzwyczajnego złagodzenia kary, warunkowego umorzenia postępowania itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2003 r., IV KKN 466/00, LEX nr 81200; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004 r., III KK 125/03, LEX nr 110539; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r., V KK 194/07, opubl. Prok. i Pr. 2008/1/1; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., V KK 199/05, LEX nr 176023). Podkreślić należy, iż stosowanie reguł intertemporalnych wskazanych w art. 4 k.k. jest obowiązkiem sądu i na podstawie tych reguł należy rozwiązywać kolizje wynikające z różnic uregulowań prawnych zawartych w różnych ustawach obowiązujących w chwili popełnienia czynu oraz w okresach późniejszych, aż po dzień orzekania przez sąd odwoławczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., II KK 297/04, opubl. Prok. i Pr. 2005/12/1).

W tym stanie rzeczy, Sąd rozstrzygając o tym, której z kolidujących ustaw w przedmiotowej sprawie należy przyznać prymat, dokonał analizy całego systemu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia czynu (tj. **od dnia 21 października 2014 roku do dnia 16 listopada 2015 roku**) oraz w czasie orzekania (tj. w dniu 31 października 2018 roku), po nowelizacjach dokonanych ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 541), która weszła w życie w dniu 18 maja 2015 roku, oraz ustawą z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 z późn. zm.), a przede wszystkim ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2017 r., poz. 952). Powyższa analiza całokształtu unormowań prawnych, które zostały wprowadzone w wyniku nowelizacji kodeksu karnego z dnia 06.06.1997 r. przesądza o zastosowaniu ustawy obowiązującej poprzednio, przed zmianami dokonanymi wyżej opisanymi ustawami.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary zasadniczej Sąd baczyl, aby była ona adekwatna do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego, jak również współmierna do wagi i okoliczności popełnionego czynu oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych.

W związku z tym, wymierzając karę Sąd miał na uwadze ogólne dyrektywy w tym zakresie wskazane przez treść art. 53 k.k., poczynając na korzyść oskarżonego **P. W.** roczny okres niealimentacji, zaś na niekorzyść jego uprzednią karalność jakkolwiek za czyny innego rodzaju. Przemawia to za wymierzeniem kary 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu izolacja czasowa oskarżonego nie jest niezbędna, albowiem pomimo uprzedniej karalności istnieją w ocenie Sądu podstawy do orzeczenia łagodniejszego rodzaju kary skoro oskarżony **P. W.** wprawdzie dopuścił się zarzucanego mu czynu, lecz wcześniej nie był karany za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 209 § 1 k.k. Zdaniem Sądu tak ukształtowana kara ograniczenia wolności uwzględnia w sposób należyty stopień bezprawia zawartego w przedmiotowym zachowaniu oskarżonego i przypisany oskarżonemu stopień winy. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara ograniczenia wolności na wskazanym poziomie spełni także oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które tym samym wzmocni swe przekonania o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej, albowiem uwzględnia w sposób prawidłowy okoliczności popełnionego czynu, rangę naruszonych dóbr prawnie chronionych, motywację

i osobowość sprawy. W ocenie Sądu jedynie słusznym rozwiązaniem jest napiętnowanie występku oskarżonego, w sposób, w jaki uczynił to Sąd rozstrzygający przedmiotową sprawę. Podkreślić nadto należy, iż w interesie osoby uprawnionych z tytułu alimentów, leży, aby oskarżony miał orzeczoną karę w warunkach wolnościowych, a zważywszy na konieczność lożenia aktualnie na utrzymanie łącznie czworga dzieci i byłej żony nie jest zasadne orzekanie kary izolacyjnej. Sąd stoi na stanowisku, iż oskarżony **P. W.**, w wyniku orzeczenia w stosunku do niego kary ograniczenia wolności na wskazanym powyżej poziomie, zrozumie naganność i karygodność swojego postępowania, a w przyszłości nie popełni ponownie przestępstwa, przede wszystkim zaś będziełożył na utrzymanie osób uprawnionych do alimentów, co jest w istocie rzeczy priorytetem konsekwencji prawno-karnych wiążących się z przedmiotowym postępowaniem karnym.

W celu należytego oddziaływania na postawę oskarżonego **P. W.** względem ciążących na nim obowiązków rodzicielskich, Sąd uznał za celowe nałożenie na niego, na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k., obowiązku bieżącego lożenia na utrzymanie synów B. W. i S. W..

W oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), Sąd zwolnił oskarżonego **P. W.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty oraz wydatków poniesionych w trakcie postępowania uznając, że uiszczenie ich w sytuacji osobistej, majątkowej, rodzinnej, a w tym ze względu na brak stałych dochodów spowodowany faktem, iż jest osobą bezrobotną i utrzymującą się z prac dorywczych, byłoby dla niego zbyt uciążliwe i w sposób pośredni byłoby z ewentualną szkodą dla ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz osób uprawnionych do alimentów.